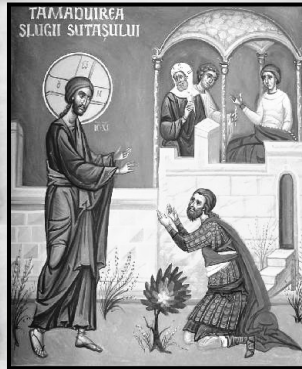

„În fapte se arată credința. CREDINȚA fără fapte nu există.”
Sfântul Simeon Noul Teolog

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

Publicație creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească,
editată cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul,
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

CUPRINS

1. Discreția credinței.
3. Vindecarea aproapelui prin rugăciunea altora.
4. Minunea dumnezeieștii Liturghii (III).
5. Pătımirea Sf. Mc. și doctori Epictet, preotul și Astion, monahul din Dobrogea.
6. Durerea inimii, cheia care deschide lacătele din noi.
7. Pagina copiilor.
8. Programul liturgic.

DISCREȚIA CREDINȚEI

Noi trăim într-o lume în care este totul centrat pe eu, pe propria persoană. Părintele Serafim Rose numește generațiile de la el și puțin înaintea lui încoace, generația „Eu”. Și zice: Iată, „generația Eu” se apropie de Biserică, însă când generația Eu se apropie de Biserică ea întâmpină anumite probleme în apropierea ei de Biserică, pentru că încearcă să prefacă cumva spiritualitatea pe care o găsește în Biserică după propriul chip.

Sutașul acesta ne învață să nu facem nimic prin care să atragem atenția asupra propriei persoane. Un duhovnic contemporan spune că în biserică, atunci când avem de îndeplinit o lucrare, o slujire, fie de citit, fie de cântat la strană, fie numai ca preot când slujim - toate trebuie să le facem cât mai discret cu putință. Prezența noastră să treacă, așa, cât se poate, neobservată.

Nu trebuie făcut nimic excesiv, nimic prin care să atragem atenția asupra noastră, nimic prin care să manifestăm, chipurile, o evlavie ce întrece contextul în care ne aflăm. Deci important este până la urmă să ne judecăm launtru, ca felul cum citim, felul cum cântăm, felul cum ne mișcăm, felul cum facem toate, să nu aibă înclinația de a atrage atenția asupra propriei persoane, de a arăta prin manifestările noastre că avem o evlavie, că avem o credință.

În lumea în care trăim, reclama este totul. Dacă nu ești cunoscut, dacă nu-ți faci reclamă ești mort pentru lumea aceasta. Ce face un om de afaceri creștin dacă nu-și face reclamă? Are o problemă de conștiință, fără îndoială. Tocmai aici este credința. Și omul, pe cât se dăruiește credinței pe atât vede împlinindu-se cu el minunile credinței. Dacă nu-și face reclamă cu gândul că va câștiga mai mult, s-ar putea să nu câștige nimic. Dar dacă nu-și face reclamă pentru că are încredere în promia

dumnezeiască, Dumnezeu pe nimeni nu rușinează. Nu este vreun om care să se încredințeze Proniei dumnezeiești și căreia Pronia dumnezeiască să nu-i răspundă. Dumnezeu nu-Și bate joc de om.

Să învățăm de la sutaș că atunci când trăim într-o discreție, trăim omorând în noi pornirea de arătare, dorința de a impresiona pe alții. Ochiul lui Dumnezeu ne vede. Așa a văzut ochiul lui Dumnezeu sufletul acestui sutaș, și a rânduit Dumnezeu un prilej ca această credință să iasă la iveală, și a rânduit un prilej ca El să spună cuvântul pe care l-a spus: „Nici în Israel nu am aflat atâta credință“.

PĂGÂNUL CARE NE DĂ LECȚII

Câți dintre dumneavoastră, dacă ați fi fost în locul lui și ați fi aflat ca are de gând să vina Hristos în casa dumneavoastră, nu ați fi „luptat” cu tot dinadinsul să-l fiți gazdă, în loc să vă gândiți la nevrednicia proprie? Domnul era gata să-i facă sutașului cinstea de a veni în casa lui, iar acela, în loc să fie mândru de această onoare pe cale să i se facă, a arătat o uimitoare smerenie. Nu a dorit cinste, nu a căutat o astfel de faimă, ci a preferat mai degrabă să îmbrățișeze smerenia, și cu aceasta L-a „cucerit” pe Domnul.

Se știa păgân, se știa murdar, se știa vinovat de multe, așa cum suntem și noi. A preferat, însă, cinstei și onoarei de a-L avea pe Hristos oaspete în casa lui, smerenia de a se considera nevrednic să fie gazda lui Dumnezeu. Este motivul pentru care Hristos l-a laudat astăzi pe sutaș ca pe puțini alții. Și încă ceva a mai fost: credința sa puternică, pentru că *„i-a zis Iisus: Du-te, fie ție după cum ai crezut! Și s-a însămătoșit sluga lui în ceasul acela”*. Impresionantă credința puternică și deloc sofisticată a acestui militar păgân, care le-a dat o lecție teribilă iudeilor astăzi. De aceea, să învățăm de la el:

1: Să ne rugăm, pentru că este de folos și primește Dumnezeu rugăciunea noastră de aici de la biserică pentru cei care nu vin cu noi la rugăciune, dar pe care îi putem purta în mințile și inimile noastre întocmai cum purta acest sutaș pe slujitorul său în inima și în rugăciunea sa;

2: Să luam exemplul de credință, pe cât de simplă pe atât de puternică, de la acest păgân care, necunoscând mai nimic despre Domnul, i-a intuit totuși puterea, iar pentru faptul că a dovedit dragoste față de „casa” Sa, Dumnezeu i-a luminat duhul mai mult decât celor „aleși”;

3: Să căutăm la smerenia lui și să nu ne lăsăm nicicând biruiți de mândrie ori de prea buna părere despre noi înșine, de gândul că noi am fi „gazde bune” ale lui Hristos, în loc să ne vedem slăbiciunile și nimicnicia noastră.

Iată câte lucruri frumoase putem învăța astăzi de la un păgân, dar de la un păgân care și-a lipit inima de „casa” lui Dumnezeu și a contribuit la construirea ei. Sutașul de astăzi ne-a dat un exemplu teribil și de rugăciune, și de smerenie. De aceea, să ne ajute Bunul Dumnezeu să ne agonisim și noi aceste virtuți. Amin. † *Sebastian, Episcopul Slatinei și Romanașilor*

VINDECAREA APROAPELUI PRIN RUGĂCIUNILE ALTORA

În momentele de rugăciune creştinul nu este singur, chiar dacă nu e în legătură cu nimeni dintre oameni, ci este în dialog cu Dumnezeu, întrucât nu numai el vorbeşte către Dumnezeu, ci şi Dumnezeu vorbeşte către el, răspunzând cu făgăduinţele, cu asigurările şi cu mângâierile Lui la cererile celui ce se roagă, la grijile şi la durerile acestuia. De aceea, din rugăciune îi vine celui ce se roagă liniştire, răbdare, nădejde şi înseninare, oricare ar fi necazurile care îl învăluie; îi vine răbdare în a suporta greutatea şi putere de a stăruia în efortul pentru învingerea lor. Prin rugăciune, puterea lui Dumnezeu se comunică omului care se află în convorbire cu El. De cele mai multe ori omul credincios nu se roagă numai pentru sine, ci şi pentru alţii. Chiar şi atunci când se roagă pentru sine, se roagă să fie folositor altora.

Grija pentru alţii în rugăciunea lui, dragostea de alţii, dă un plus de putere celui ce se roagă, face ca rugăciunea lui să fie şi mai caldă.

„Rugaţi-vă unul pentru altul, ca să vă vindecaţi, că multă putere are rugăciunea dreptului în lucrarea ei“ (Iacob 5, 16).

Rugăciunea făcută pentru alţii, când este însufleţită de o mare grijă iubitoare faţă de ei, este mai puternică decât rugăciunea pentru noi înşine. Dacă rugăciunea nu este o simplă înşirare de cuvinte, ci e plină de putere, cu atât mai mult rugăciunea pentru alţii poartă în ea putere, poartă puterea fiinţei noastre, mobilizată şi sporită de puterea lui Dumnezeu, spre cei pentru care o facem.

Gândul şi cuvântul nostru bun îndreptate spre altul îi duc aceluia putere, căci noi suntem uniţi în planul nevăzut atunci când suntem legaţi prin iubire. Cu atât mai mult îi duc aceluia puterea gândul şi cuvântul nostru, când sunt gând şi cuvânt de rugăciune, când îl prindem şi pe acela în legătura noastră cu Dumnezeu. Atunci, de la noi la el curge nu numai puterea fiinţei noastre, ci şi puterea lui Dumnezeu care e în noi prin rugăciune. În rugăciunile ce le facem unii pentru alţii nu ne unim numai cu Dumnezeu, ci şi unii cu alţii în Dumnezeu. Aşa circulă puterea lui Dumnezeu în noi toţi care ne rugăm împreună şi unii pentru alţii în vremea Sfintei Liturghii.

Este o bucurie şi o mângâiere să putem zice unii către alţii ceea ce a spus Sfântul Apostol Pavel: **„Sunteţi în inimile noastre, ca împreună să murim şi împreună să trăim“** (2 Cor. 7, 3). Propriu-zis, cei ce au pe alţii în inima lor şi prin aceasta îl au pe Dumnezeu însuşi nu mai mor, sau chiar dacă mor, ei sunt vii în vecii vecilor. Şi aceasta este Biserica, ca unitate în Dumnezeu: prezenţa unora în inimile celorlalţi. Această unitate este înfăptuită şi trăită mai ales în rugăciunile unora pentru alţii. **Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloie**

MINUNEA DUMNEZEIEȘTII LITURGHII (III)

PROSCOMIDIA (III)

Acoperirea cinstitelor Daruri: Cele despre care am vorbit și s-au întâmplat până acum cu Sfântul Agneț, care trebuiau să închipuie moartea Domnului, sunt simple simboluri și descrieri. Mielul a rămas pâine, doar că acum a devenit dar închinat lui Dumnezeu, și simbolizează Trupul lui Hristos la prima Sa vârstă. De aceea, se reconstituie minunile care s-au întâmplat Domnului nou născut în iesle. Preotul pune deasupra pâinii, așa-numita ste-luță, și zice: „Și iată a venit steaua și a stat deasupra locului unde era Pruncul” (Matei 2, 9). După aceea acoperă Discul și Potirul cu acoperăminte de preț, și le tămâiază. Aceasta arată că la început puterea lui Hristos era tănuită, până la timpul în care a început să facă minuni, și Dumnezeu Tatăl a dat mărturie din cer. Deci, după ce încheie Proscomidia, liturghisitorul vine la Sfântul Altar, stă înaintea Sfintei Mese și începe Liturghia.

DUMNEZEIASCA LITURGHIE

Doxologia: „Binecuvântată este împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh”. Cu această doxologie preotul începe Liturghia, pentru că și robii recunoscători fac același lucru când se arată Domnului lor. Adică mai întâi îl laudă, și după aceea îl roagă pentru nevoile lor.

Ecteniile: Și care este prima cerere a preotului? „Pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre”. Zicând „pace”, nu înțelege doar pacea dintre noi, atunci când nu ținem minte răul unul împotriva altuia, ci și pacea dinlăuntrul nostru, când inima nu ne osândește cu nimic.

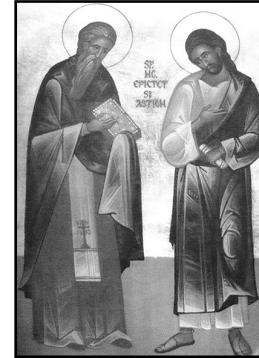
Desigur, de virtutea păcii avem nevoie întotdeauna, dar în special la ceasul rugăciunii, pentru că fără aceasta nimeni nu poate să se roage corect și să se bucure de vreun bine în rugăciunea lui. În continuare, ne rugăm pentru Biserică, stat și cârmuitori, pentru cei care se află în primejdii, pentru toți oamenii în general. Și nu ne rugăm doar pentru ceea ce interesează sufletul, ci și pentru nevoile materiale „pentru bună întocmirea văzduhului, îmbelșugarea roadelor pământului...” pentru că Dumnezeu este Cauza și Dătătorul tuturor și, doar spre Acesta trebuie să avem îndreptate privirile noastre. La toate cererile preotului, credincioșii răspund cu „Doamne miluiește”. A cere mila lui Dumnezeu este același lucru cu a cere împărăția Lui. De aceea și credincioșii se regăsesc în această rugăciune, pentru că ea le cuprinde pe toate.

PĂTIMIREA SFINȚILOR MUCENIICI ȘI DOCTORI FĂRĂ DE ARGINȚI EPICTET, PREOTUL ȘI ASTION, MONAHUL DIN DOBROGEA (8 iulie)

Sfînții Epictet și Astion sunt cei mai vechi martiri din țara noastră, atestați de izvoarele aghiografice. Ei au pătimit în anul 290, în timpul lui Dioclețian, primind moartea martirică în cetatea Halmyris (Almyra).

Amândoi sfinții se trăgeau dintr-o oarecare cetate din răsărit, al cărei nume înșși mucenicii au voit să-l țină ascuns. Epictet era preot și monah, propovăduind cuvântul Evangheliei și lucrând numeroase minuni și tămăduiri, căci încă din tinerețe s-a arătat în el alegerea pe care i-a făcut-o Dumnezeu. În una din zile a venit la preacuviosul Epictet un tânăr foarte frumos la chip, voind să audă cuvintele lui. Acest tânăr nu era altul decât Astion, fiul mai marelui cetății, care nu cunoscuse încă pe Hristos.

Preacuviosul Epictet l-a botezat pe tânărul Astion, care atât se aprinse de dragostea cea dumnezeiască, încât nu a mai voit a se întoarce acasă. Așa au ajuns sfinții Epictet și Astion în Sciția Mică, în cetatea Halmyris, care este în România de astăzi, în Dobrogea. Atât preotul Epictet cât și Astion pentru viața curată și ascultarea desăvârșită s-au învrednicit de darul facerii de minuni, au ridicat din patul neputinței pe slăbănogi și paralizați, au întors ochii orbilor și pe diavoli îi goneau. Văzând minunile sfinților mii de halmirideni se botezau în Hristos. Dar diavolul intrând în guvernatorul Latronianus a poruncit ca mărturisitorii să fie supuși la chinuri, însă ei strigau: „Suntem creștini, o tirane! Fie, dar, voia Domnului Dumnezeului nostru cu noi!” Un oarecare dregător, Vigilantius, văzându-i răbdând sfărâmarea oaselor, fierberea în ulei și alte cumplite chinuri, s-a aprins în inima lui focul credinței în Hristos. El a îngropat cinstitele moaște ale mucenicilor, care atunci când au fost puse în mormânt au strălucit ca soarele și au umplut văzduhul de bună mireasmă. Îndată după pătimirea sfinților, Latronianus chinuit de diavol vreme de trei zile și-a dat duhul.

Multe minuni s-au săvârșit atât în timpul vieții cât și după săvârșire, la moaștele mucenicilor. În anul 2001, în ajunul praznicului Adormirii Maicii Domnului, în timpul săpăturilor în ruinele unei vechi bazilici din fosta cetate Halmyris au fost găsite moaștele Sfinților Mucenici Epictet și Astion, pomeniți în Sinaxarul ortodox pe 8 iulie. Sfinții Epictet și Astion s-au săvârșit prin sabie. Bătrânul preot a cerut călăilor ca mai întâi să fie tăiat capul lui Astion, apoi, punându-și capul pe pieptul ucenicului său iubit, bătrânul Epictet a cerut să fie tăiat și el, așa au luat amândoi cununa din mâna lui Hristos, la anul 290, mutându-se la Cel pe Care L-au mărturisit, a Căruia este slava în veci. Amin.

DUREREA INIMII, CHEIA CARE DESCHIDE LACĂTELE DIN NOI

Nu-L vom putea imita pe Hristos decât atunci când vom stăruia să le fim de folos semenilor noștri, să-i ajutăm și să le îndulcim pe cât posibil viața; să-i întărim pe cei slabi, să aducem o rază de lumină într-o viață trăită în întuneric. Orice faptă de iubire sau de jertfire de sine ne apropie de Dumnezeu. Cei care ar avea nevoie de ajutorul nostru nu sunt greu de găsit, aproape că nu trece zi de la Dumnezeu să nu ne scoată în față ocazia de a face un bine cuiva.

Dar, pentru a fi mereu gata să folosim aceste ocazii, nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de propria noastră persoană. Celui ce se ocupă doar de sine, de grijile, de dorințele sale i se îngustează atât de tare mintea, i se limitează atât de mult orizontul, încât nu mai vede nimic dincolo de sine, trece nepăsător pe lângă suferința altuia. Nu poate exista durere omenească pe care să o considerăm străină de noi. Să ne simțim aproape de orice durere, să suferim cu cel ce suferă, „*să ne purtăm unii altora poverile*“, uitând de propria noastră povară.

Spuneți-le semenilor voștri cuvinte de mângâiere. Cuvântul bun pe care îl veți spune despre ei când nu vor mai fi în viață, spuneți-l mai bine acum, în prezenta lor. Florile pe care ați vrea să le puneți pe morminte, duceți-le mai bine acum, să-și împodobească casa.

Cât de des ni se întâmplă să pierdem ocazia de a ajuta un sărac, de a ne arăta compasiunea față de un om aflat în suferință, de a cerceta un bolnav, de a bucura și a da alinare unui bătrân sau unui copil! Am avut deseori în preajma un copil; am arătat oare un semn de iubire față de sufletul lui gingaș? Nu! Și acel copil a crescut ca un om fără credință, rățâcind poate și astăzi brambura, sau pe căile desfrânării, pentru că n-am știut să-l oprim la vreme.

Inimile bătrânilor sunt sfâșiate de singurătate; cați dintre ei nu varsă lacrimi în taină? Noi trecem pe lângă ei fără să-i luăm în seamă și, dintr-o dată, venind moartea, ne trezیم că nu mai putem face nimic pentru ei. Atunci, cuprinși de o neputincioasă durere, venim la trupurile lor lipsite de viață, îi ducem la groapă oftând și plângând. Ni se strânge inima, ne mustră conștiința, ne dăm seama tot ce am fi putut face și n-am făcut, ne recunoaștem nepăsarea, neatenția pe care nu le mai putem drege și nici întoarce timpul înapoi. Am fi putut aduce un pic de bucurie în viața bătrânilor, cu un cuvânt bun, mângâietor, cu un ajutor dat la timp, cu o preocupare sinceră, dar acum nu putem face mai mult decât să aducem niște flori și să plângem lângă un trup neînsuflețit!

Să fim „*toți într-un gând, compătimitori, iubitori de frați*” (1 Petru 3, 8) până când mai este timp, să nu lăsăm de azi pe mâine, să ne grăbim să punem suflet în ajutorarea aproapelui. Să fim sârguincioși în a lucra Domnului.

GHICITORI CREȘTINE

De-o deschizi, în ea citești
Slova tainelor cerești
Iar de toate mai presus
Ți-L vestește pe Iisus...

(Sfânta Scriptură)

Când pe oameni i-a-nvățat
S-aibă sufletul curat
Și-mpărăția cerească
Bucuroși să o primească,
Domnul Bun le oferi
Drept exemplu pe...

(Copii)

CREDINȚĂ ȘI FAPTE BUNE

Demult, trăia un bătrân, om cu frica lui Dumnezeu, ce-și câștiga traiul trecând călătorii, cu barca sa, de pe un mal pe celălalt al unui râu.

- Într-o zi, în timp ce moșul îl trecea cu barca pe un tânăr, acesta observă că pe fiecare vâslă este ceva scris și întrebă:

- De ce ai scris pe o vâslă „credință” și pe cealaltă „fapte bune”?

- Fiindcă acestea două mă conduc în viață, răspunse bătrânul.

- Nu cred că omul are nevoie de amândouă, spuse cu îndrăzneală tânărul. Este de ajuns doar una după care să îți călăuzești viața: dacă faci fapte bune, ești de folos celorlalți, dacă ai credință, îți ești ție însuți de folos.

Bătrânul nu a spus nimic, dar a început să vâslească cu o singură vâslă. Barca nu a mai avansat nici un pic, învârtindu-se în loc. În felul acesta a înțeles tânărul ce-a vrut să spună omul: că acela cu suflet curat, adică luminat de credință, va avea și o viață curată, adică încărcată de roadele bunătății și milei creștinești. Cum este sufletul omului, tot așa îi este și viața.

Credința fără bunătate nu este decât ipocrizie. Cel cu adevărat credincios îl iubește pe Dumnezeu, iubindu-i pe oameni. Faptele bune și credința sunt cele două aripi cu ajutorul cărora sufletul nostru se înalță spre Dumnezeu. Cu o singură aripă nu poți zbura!

„În fapte se arată credința. CREDINȚA fără fapte nu există.” (Sfântul Simeon Noul Teolog)

SĂPTĂMÂNA: 6 - 12 IULIE 2014

Luni	07:30 09:00	Sfânta Liturghie Parastas pentru cei adormiți
Martți	07:30 09:00	Sfânta Liturghie Parastas pentru cei adormiți
Miercuri	07:30 09:00 18:00	Sfânta Liturghie Parastas pentru cei adormiți Sfântul Maslu
Joi	07:30 09:00	Sfânta Liturghie Parastas pentru cei adormiți
Vineri	07:30 09:00 19:00	Sfânta Liturghie Parastas pentru cei adormiți Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou
Sâmbătă	07:30 09:00 17:00 18:00	Sfânta Liturghie Parastas pentru cei adormiți Vecernia Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeii, doctor fără de arginți
Duminică	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

„ȘCOALA DE VARĂ LAZARET”

Parohia Lazaret și Fundația „Episcop Melchisedec” Filiala Bacău, organizează în perioada 14 iulie - 14 august, în intervalul orar 9.30 - 16.30, „Școala de vară Lazaret” pentru copii cu vârste între 5 - 14 ani. Ei vor petrece timpul liber în compania unor activități de recreere, formare dar și învățare, prin joc și bunăvoie. Se vor desfășura zilnic următoarele activități:

- **artistice și culinare:** teatru de păpuși; de umbre și de improvizație; desen; pictură; origami; creare obiecte din materiale reciclabile; dansuri populare.
- **sportive:** jocuri cu mingea; tenis de masă; șah; volei; badminton; fotbal; exerciții de gimnastică aerobică.
- **de dezvoltare personală (workshop-uri):** comunicare; inteligență emoțională; lucrul în echipă; leadership; „Proiectul meu”; „Pușculița mea”;
- **intelective:** efectuarea temelor de vacanță; „Ziarul taberei”.

În fiecare zi va fi alocată o pauză de masă de o oră și vor servi o masă caldă, (ciorbă și fel principal) în valoare de 5 ron.

Duminică 10 august, după slujba Sfintei Liturghii, se va organiza un spectacol în care copiii participanți la activitățile „Școlii de vară Lazaret” vor prezenta abilitățile însușite pe durata desfășurării acestui proiect.

Preot Paroh Iacobeanu Marius - Telefon: 0745.760.239

Preot slujitor Ciuche Eugen Ciprian - Telefon: 0744.862.191

Preot Ichim Gabriel, slujitor la Biserica „Acoperământul Maicii Domnului”, filia Parohiei

Ortodoxe Lazaret, pentru persoane cu deficiență de auz - Telefon: 0742.973.355

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Birnat nr. 19. **Email:** parohialazaret@yahoo.com